

Röda jeans del 6

Lina skrattar när jag berättat klart.

”Du skämtar, eller hur?” säger hon. ”Det kan inte vara sant”.

Jag ler mot henne. Hon har rätt, det låter overkligt även för mig som har upplevt det. Men det är verkligen sant. Otroligt nog. Tills nu har jag bara fantiserat om att något sånt här skulle hända. Att jag skulle träffa en kille! På en fest! Och gilla honom! Det händer inte varje dag.

”Det är så himla kul för dig!” säger hon och ler.

Jag tittar glatt tillbaka på henne, men kommer sedan tänka på en sak.

”Hur gick det med Erik? Ni försvann efter ett tag” säger jag och tittar undrande på Lina.

”Äh” säger hon och skakar lätt på huvudet. ”Han var inget för mig”.

Jag bedömer Linas ansikte. Hon ser helt lugn ut. Inte ledsen överhuvudtaget.

”Är du säker?” frågar jag. ”För du vet, jag finns här”.

”Nej, jag lovar. Han passade inte för mig bara. Det är allt” säger hon och ler igen. Jag tittar noga på henne igen och ger upp. Hon vill inte berätta något.

”Nu börjar vi” säger Lina och tar sin väska. Jag följer efter henne in genom dörren som biologiläraren precis har låst upp.

Vi dissekerar koögon. Hemskt! Jag känner flera gånger att min lunch vill komma ut i friheten, men hindrar den. ”Tur att det här är sista lektionen” tänker jag medans jag skär lite i ögat med skalpellen. När jag kommer hem så ska jag bara lägga mig i sängen och sova i några timmar. Inte göra några läxor alls. Kanske göra lite popcorn att smaska på medans jag somnar. Kanske sätta på en komedi och... Jag tappar skalpellen. Den trillar ner och studsar två gånger innan den lägger sig tillrätta på den blåa brickan. Min blick fastar på dörren. Genom ett av fönstren på dörren står en figur med hy blek som månen och med hår svart som kol. Ludvig ler sitt stora leende och hans ögon glänser. Jag ler smått chockad tillbaka. Hur vet han vart jag var? ”Så Zoe” säger läraren och böjer sig över mitt koöga. ”Hur går det här då?”

Jag böjer ned mitt huvud och tittar på brickan. Jag vet inte varför, och jag vet inte hur, men på något sätt så har min hand rört sig ner till ögat och kramat om det. Hårt. Jag släpper på mitt grepp och det slemmiga ögat lossnar från min hand.

”Jag... Öh... Ville se vad som hände” säger jag dumt och tittar fortfarande ner på brickan, mest för att undvika lärarens blick.

”Jaha” säger han förvånat. ”Det verkar som att någon inte fått tillräckligt med sömn inatt. Tur för dig att vi ska plocka ihop nu” säger han och ler ett snett leende. Jag ler försiktigt tillbaka och börjar dra av mig de blodiga handskarna.

Efter att ha rengjort mig själv noga så går jag ut i korridoren där Ludvig väntar. Han knappar på sin mobil men vänder upp huvudet när jag kommer emot honom.

”Hej där” säger han och kramar om mig. ”Har du haft en bra dag?”.

Jag tittar en stund på honom. Han är helt underbar!

”Nej, du var ju inte här” säger jag. ”Hur visste du vart jag var?”.

”Du sa ju att du gick i den här skolan, så så jag tänkte att jag kunde hämta dig så att vi kunde göra något. Är det okej?”

Jag nickar ivrigt.

Han tar min hand i sin, och jag känner de avundsjuka blickarna på mig när vi går ut.

Ibland är livet bra härligt.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Beeingme med Poeter.se id #21028 innehar upphovsrätten